

ЕСЕНЬ

Днеска излѣзохъ вѣнъ на полето.
Пакъ се засмѣла бедната есенъ,
Пакъ е лазурно, свѣтло небето, —
Само въздуха — безъ птича пѣсенъ.

Само дрѣвата — голи безъ шума,
А въ тревѣ нѣма миличко цвѣте;
Едното слънце, като за глума,
Съ пролетна сладость надъ земя свѣти,

Па ѝ говори: „Вижъ, азъ те грѣя
Съ мойтѣ най-нежни лъчи небесни,
Сила и младость щедро ти лѣя...
Де твойтѣ рози? Де твойтѣ пѣсни?“

— Охъ, цвѣтя, пѣсни, шѣпне тя тамо,
Не ми се мислятъ — вече иде зима...
Топличко искамъ, топличко само,
По-дълго време, слънце, топли ме!“

Ив. Вазовъ